

Podobnost čistě náhodná

Pokrok v lese

Ke zvířátkům v lese promluvil tchoř, že v lese to páchne, že byl u lidí, tam je pokrok, demokracie a televize – bez toho se nedá žít – a tak se zvířátka shodla na tom, že si vytvoří parlament. A ten se usnesl, že je potřeba s tím něco udělat a především je nutné nejprve postavit sídliště, aby zvířátka nebydlela ve svém, ale pohromadě.

Parlament vyslal do města mazanou lišku, aby sehnala potřebná povolení. Přešel den, dva, tři, týden a liška nikde. Po čtrnácti dnech se vrátí se staženým ocasem a celá zničená povídá:

„33 povolení jsem sehnala, ale ta 3 se mi sehnat nepovedlo.“

Poté parlament vyslal medvěda. Není sice nejchytřejší, ale je nejsilnější, takže by mohl ledacos zařídit, řekla si většina. Přešel jeden den, dva, týden a medvěd nikde. Po měsíci se vrátí vyhublý, vystresovaný a říká:

„34 povolení mám, ale to 35. a nejdůležitější 36., to prostě sehnat nejde.“

Vtom se přihlásí vůl, že by to zkusil ve městě vyřídit. Zvířátka se pousmějí a praví:

„Ty vole? Když to nezařídila mazaná liška, ani silný medvěd, ty tam nemůžeš uspět!“

Ale vůl se nedal odradit a vyrazil do města.

Za tři dny zvířátka po ránu vzbudil velký rambajs.

Vstanou a vidí v dálce vola, jak si to maže k lesu, za zády bagry, jeřáby a nákladáky s pískem.

Zvířátka se radují a diví zároveň, a ptají se: „Vole, jak jsi to dokázal?“

„Jednoduše,“ povídá vůl, „přijdu na úřad:

otevřu první dveře – spolužák!

otevřu druhé dveře – spolužák!

otevřu třetí dveře – spolužák ...“

Poplach v lese

Jednoho dne finančák zamířil i do lesa. Sojka ihned spustila poplach a nastalo zděšení. Zvířátka začala prchat. Jako první začne utíkat medvěd. Prchá, prchá, až narazí na čápa.

Čáp se ptá: „Nazdar medvěde, kam prcháš?“ „Á-le, sojka hlásí, že do lesa přijel finančák. A já mám kožich, moje stará má kožich a moje děti mají kožichy, no to bych se nedoplátil.“ Čáp se zamyslí a začne taky prchat. Prchá a prchá, až narazí na krtka.

Krtek se ptá: „Nazdar čápe, kam tak prcháš?“ „Ále, do lesa přijel finanční úřad a já si žiju na vysoké noze, moje stará si žije na vysoké noze a moje děti si žijí na vysokých

nohách, no to bych se nedoplatil." Taky krtek se zamyslí a začne prchat. Hrabe, hrabe a dohrabe se do ZOO do klece paviánů.

Tam sedí na větvi starý pavián a pokuřuje si cigárko. A mezi šluky se ptá krтка: „Nazdar krtku, kam prcháš?" A krtek odpoví: „Ále, sojka hlásí, že do lesa přijel finančák a já mám nahrabáno, moje stará má nahrabáno a moje děti mají nahrabáno, no to bych se nedoplatil." Pavián si jenom povzdechne a pořuká si na čelo. A říká krtkovi: „Krtku, jsi padlej na hlavu? To já mám holou prdel, moje stará má holou prdel, moje děti mají holé prdele a stejně jsme tu 20 let zavřený."

Příkaz shora

Evropský parlament přijal usnesení o povinnosti označkovat domácí zvířata. Bartoš, Filip i Bělobrádek mají malá hospodářství a přemýšleli, jak se k tomu postavit.

Předseda národních demokratů raději poslal dotaz do Ruska. Odpověď z Kremlu byla bleskurychlá: „Klidně se na to vykašli, když tak Tě podržíme.“

Také předseda komunistů věc nechtěl rozhodovat sám a napsal do Číny. Z Pekingu došla odpověď: „Čest práci soudruhu, bruselský příkaz je třeba řádně splnit.“

Předseda lidovců bez porady neudělá nic a otázal se podle svého zvyku ve Vatikánu. Po delší době přišla odpověď z Kongregace pro nauku víry: „Carissime, apoštolské požehnání! V příloze posíláme encykliku Amoris Laetitia. Postupuj přesně podle ní. Ať Pán osvítlí Tvůj rozum a posilní Tvoji vůli. Buď zdrav!“

Po čase se všichni tři sešli v Praze na inauguraci nového amerického velvyslance a při řeči došlo i na ono rozhodnutí Bruselu: „Označovali jste už všechna zvířata?“ Bartoš: „Kašlu na to.“ Filip: „Já jsem je označoval.“ Bělobrádek: „S dobyt看em to šlo, ale se včelami byla hrozná práce.“